

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **R. N.**, zastoupený Mgr. Kamilem Fotrem, advokátem se sídlem Náchodská 67, Praha 9, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 2. 2015, č. j. 62 A 95/2013 – 73,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 2. 2015, č. j. 62 A 95/2013 – 73, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce R. N. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 2. 2015, č. j. 62 A 95/2013 – 73, a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 5. 2. 2015, č. j. 62 A 95/2013 – 73, zamítl žalobu R. N. (dále též „žalobce“), kterou se domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu kraje Vysočina (dále též „žalovaný“) ze dne 25. 10. 2013, č. j. KUJI 73175/2013, sp. zn. ODSH 1348/2013/Pe, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále též „Městský úřad“ nebo správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 9. 2013, č. j. DOP/24397/2012/4410/2012-bdin, kterým podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“) rozhodl tak, že se námitky zamítají a záznam počtu dosažených bodů se potvrzuje.

Krajský soud na jedné straně odmítl argumentaci žalovaného, postavil-li část svého rozhodnutí na úvaze, že pokud žalobce nepředložil lékařské potvrzení v průběhu silniční kontroly dne 8. 8. 2012, je třeba na něj hledět tak, že lékařské potvrzení nemá. Opřel se při tom o judikáty kasačního soudu ze dnů 21. 3. 2012, sp. zn. 5 As 118/2011 a ze dne 24. 10. 2013, sp. zn. 4 As 102/2013, v nichž tento soud vyslovil názor, že pokud byl řidič již v době silniční kontroly osobou, která byla držitelem příslušného oprávnění o zdravotní indispozici, nemohl se dopustit protiprávního jednání spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem, resp. nelze jej postihnout za takové jednání. Je tomu tak proto, neboť není naplněna materiální stránka přestupku. Jinak vyjádřeno bez ohledu na to, zda měl žalobce lékařské potvrzení u sebe, byl objektivně osobou, která nemůže užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů.

Na druhou stranu podle krajského soudu sporný pokutový blok č. M 4968530 ze dne 8. 8. 2012 nezavdává pochybnosti o tom, co bylo podstatou přestupkového jednání žalobce (nepřipoutání se bezpečnostním pásem), ani o tom, jak bylo toto jednání kvalifikováno (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Ve shodě s žalovaným má za to, že na věc nebylo třeba aplikovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, sp. zn. 5 As 118/2011, kde výslovně žalobce argumentoval, že vlastní příslušné lékařské potvrzení a nemá jej jen shodou okolností u sebe. V projednávané věci je nerozhodné, že v pokutovém bloku bylo uvedeno, že jde o přestupek podle § 6 odst. 1 zákona o silničním provozu a žalobce s tímto souhlasil. Podle krajského soudu údaje na pokutovém bloku nevyvolávají žádnou nejasnost o tom, jakého přestupku se dopustil a za který mu také byla v blokovém řízení uložena sankce – pokuta, jak nyní předestírá a zpochybňuje žalobce.

Pakliže chtěl žalobce argumentovat lékařským potvrzením o tom, že nemusí být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, měl tak učinit v řízení o přestupku a nikoliv až v řízení o námitkách proti záznamu bodů za tento přestupek. V tomto řízení se toliko zkoumá způsobnost podkladu a správnost záznamu (množství bodů). Dále pak, zda sporný pokutový blok, jehož vydáním bylo skončeno řízení o přestupku, je takovým způsobným podkladem. Vzhledem k popsané skutkové odlišnosti s poukazovanou věcí sp. zn. 5 As 118/2011, pak není ani přílehlavá argumentace stanoviskem veřejného ochránce práv. Krajský soud proto podanou žalobu z uvedených důvodů zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou výslovně opřel o důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle stěžovatele krajský soud především nesprávně vyhodnotil provedené důkazy – pokutové bloky, resp. jejich obsah. Bez rozumného a objektivního důvodu odmítá tvrzení žalobce, jako „předestírané pochybnosti“. Pokud by tomu tak ale skutečně bylo, měl vyložit, z čeho tak usuzuje. To ale neučinil.

Žalobce brojí proti záznamu bodů za přestupek ze dne 8. 8. 2012 s tím, že souhlasil s projednáním přestupku na místě samém. Domníval se totiž, že jej policisté trestají za to, že nemá u sebe příslušné lékařské potvrzení ze dne 6. 2. 2012. V replice pak důrazně upozorňoval na podklady založené ve spise, ze kterých je zřejmé, že z pokutového bloku

pokračování

M4968560 ze dne 8. 8. 2012, je vedle odkazu na porušení právní povinnosti řidiče dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, uveden i rozšiřující text: „*Lék. potvrzení nepředložil*“. Z tohoto je jednoznačně zřejmé, že žalobce neměl, resp. nepředložil lékařské potvrzení policistům. Je pak věci prosté logické úvahy, že policisté by jistě na tento pokutový blok samoúčelně neuváděli tuto okolnost. Naopak je evidentní, že tím chtěli vyjádřit to, že žalobce při silniční kontrole neměl, resp. nepředložil lékařské potvrzení. Jde o zcela zjevnou reakci policistů na tvrzení žalobce o tom, že lékařské potvrzení nemá při sobě. Krajský soud měl přinejmenším zkoumat, proč byl na pokutovém bloku rozšiřující a upřesňující text uveden a na jiných blocích nikoliv. Poukazuje proto na předložené jiné pokutové bloky z téhož regionu z let 2009, 2010, 2011, z nichž je patrné že zde policisté rozšiřující text nepřipojili. Zde stěžovatel bez jakýchkoliv výhrad s přestupkem souhlasil a policistům netvrdil, že je držitelem příslušného lékařského potvrzení. S těmito tvrzeními a důkazy se ale krajský soud nevypořádal. Soud rovněž vadně nezjišťoval, jaká je vlastně praxe při vyplňování pokutových bloků policisty, a z jakého důvodu byl právě na pokutový blok z 8. 8. 2012 připojen onen rozšiřující text („*Lék. potvrzení nepředložil*“), ačkoliv to tak jinak policisté v tomto regionu nečiní.

Výklad zákona krajským soudem - je přepjatě formalistický, odhlíží od smyslu a účelu bodového hodnocení řidiče. Pokud však byl stěžovatel - de fakto i de jure - zproštěn povinnosti být při řízení vozidla připoután bezpečnostním pásem, nemohl se dopustit přestupku, se kterým je spojeno odejmutí (ztráta) bodů. Bez ohledu na existenci pokutového bloku ze dne 8. 8. 2012 nelze spravedlivě dospět k závěru, že se žalobce dne 8. 8. 2012 opakovaně dopustil porušení právní povinnosti řidiče podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a že mu je třeba za to vyznačit příslušný počet bodů v bodovém hodnocení řidičů. Stěžovatel tuto povinnost ve skutečnosti neměl. Toto pak osvědčuje lékařské potvrzení o nemožnosti i připoutat se bezpečnostním pásem, které ve vztahu k pokutovému bloku krajský soud i nesprávně právně vyhodnotil.

Krajský soud ve svém rozhodnutí nevyložil dostatečně své úvahy, které jej vedly k presentovanému závěru, a neaplikoval je na písemné důkazy - pokutové bloky ze dne 8. 8. 2012, 30. 10. 2009, 12. 10. 2010, 1. 8. 2011 a 12. 10. 2010, na potvrzení od lékaře o nemožnosti připoutat se bezpečnostním pásem a nevyložil, proč vnímá jednotlivé pokutové bloky jako způsobilé podklady pro osvědčení záznamu bodů. Z rozsudku také není zřejmé, proč krajský soud nevzal lékařské potvrzení jako způsobilý důkaz o tom, že se žalobce svým jednáním nemohl dopustit jednání, se kterým je záznam bodů spojen.

Krajský soud též nevyložil, v čem konkrétně a proč vnímá žalobcem nastolené pochybnosti jako předstírané, zejména v kontextu jednotlivých pokutových bloků a existence lékařského potvrzení o nemožnosti připoutat se pásem. Z napadeného rozsudku ani není zřejmé, jak vůbec vyhodnotil samotný pokutový blok a jak jej vyhodnotil v kontextu ostatních pokutových bloků.

Uzavřel tedy, že rozsudek krajského soudu je tedy dílem nepřezkoumatelný, dílem nezákonný pro nesprávné právní posouzení věci a dílen nezákonný pro vady při zjišťování skutkového stavu věci.

Žalovaný Krajský úřad kraje Vysočina se k podané kasační stížnosti žalobce nevyjádřil, ač s ní byl řádně obeznámen.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu je třeba zrušit, a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Jde-li o vytýkanou nepřezkoumatelnost nebo případně o jinou vadu v řízení před krajským soudem s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], Nejvyšší správní soud konstatuje, že jde o vlastnost rozhodnutí správního soudu, ke které je povinen přihlížet z úřední povinnosti. K posouzení těchto vad řízení musel Nejvyšší správní soud přistoupit přednostně před právním posouzením věci samé. Je tomu tak proto, že by bylo přinejmenším předčasné, aby se nejdříve zabýval právním posouzením věci samé, byl-li by současně napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný nebo byl-li by založen na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Rozhodující správní soud není při posouzení této otázky limitován dispoziční zásadou (srov. § 75 odst. 2, či § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.)

Stěžovatel dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku proto, že krajský soud neuvádí, proč odmítá stěžovatelovy pochybnosti o obsahu sporného pokutového bloku z 8. 8. 2012 ve vztahu k ostatním pokutovým blokům z 30. 10. 2009, 12. 10. 2010, 1. 8. 2011 a z 12. 10. 2010, a to zejména s ohledem na jeho rozšiřující text. Dále pak proto, že se soud blíže vůbec nezabýval důvodem uvedení rozšiřujícího textu pokutového bloku, ani proč se bez jakéhokoli odůvodnění odklonil od stávající soudní judikatury, podle které platí, že pokud byl stěžovatel držitelem lékařského potvrzení, nemohl se dopustit přestupku dle § 6 zákona o silničním provozu. Z rozsudku také není zřejmé, proč krajský soud nevzal lékařské potvrzení za způsobilý důkaz o tom, že se žalobce svým jednáním nemohl dopustit jednání, se kterým je záznam bodů spojen.

Rozsudek krajského soudu není přezkoumatelný.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí především vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové*

pokračování

rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena“. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: „Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny“.

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 133/2004, pak vyslovil Nejvyšší správní soud názor, že: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*“. Nejvyšší správní soud též judikoval v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. V rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, dostupném na www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud judikoval, že: „*Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí*“.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že má-li být rozhodnutí krajského soudu přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jak hodnotil shromážděné důkazy a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech doplněných důkazy a argumenty), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění přezkoumávaného rozsudku krajského soudu. Jen prostřednictvím odůvodnění tohoto rozhodnutí lze totiž dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvažil. Těmto požadavkům kladeným na soudní rozhodnutí rozsudek krajského soudu zcela bezesbytku nevyhoví.

Krajský soud, jak vyplývá z odůvodnění rozsudku na str. 4, si byl dostatečně vědom toho, že předmětem řízení před žalovaným nebylo rozhodování o zákonnosti rozhodnutí o přestupku žalobce spáchaného dne 8. 8. 2012, ale řízení sekundární, tj. o námitkách žalobce proti rozhodnutí s provedeným záznamem bodů v registru řidičů podle § 123f odst. 1 a 3 zákona o silničním provozu. Stejně tak si byl vědom, že v tomto řízení správnímu orgánu nepřísluší řešit skutkové okolnosti týkající se přestupku, která je předmětem samostatného řízení - zde řízení blokového - tj. zda ten který přestupek spáchal, či nikoliv. Otázka, kdy, kým a zda byl přestupek spáchán, jakož i jaká za něj byla přestupci uložena sankce, je totiž pro rozhodování žalovaného podle § 123f zákona o silničním provozu předběžnou otázkou. Krajský soud proto správně zdůraznil, že pokud jde o charakter řízení v projednávané věci, tak toto je odlišné od řízení o přestupku. V řízení podle § 123f zákona správní orgán toliko zkoumá, zda existuje způsobilý podklad pro záznam. To znamená, zda zde je pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu dle § 123b odst. 1, 2 zákona o silničním provozu, zda záznam v registru byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem, a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá zákonu. Správní orgán v tomto řízení nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na jejichž podkladě byl záznam proveden. Jsou totiž nadány presumpcí správnosti (je jimi vázán).

Vyslovenému závěru krajského soudu nelze obecně ničeho vytknout. Ve správním řízení musí ovšem být vždy na jisto postaveno, jakého přestupku se jeho pachatel dopustil, resp. jakým jednáním se tohoto přestupku dopustil (přestupek musí být spolehlivě zjištěn). Teprve po té lze přistoupit k záznamu bodů do registru řidičů.

Tak tomu bude zpravidla vždy po projednání přestupků ve správním řízení, kterému předchází řádné dokazování a projednání přestupku, včetně jednoznačné kvalifikace jednání pachatele přestupku.

Může, ale také nemusí tomu tak být i v případě rozhodnutí vydaném v blokovém řízení. Zde totiž faktickým průkazem o charakteru (podstatě přestupku) bude samotný pokutový blok (jeho obsah) a v něm obsažený popis skutku/závadného jednání, učiněný ať již slovem nebo označením paragrafového znění, které takové jednání charakterizuje, což je vše činěno za plného dopravního provozu. Nemusí tomu tak být např. tehdy, pokud by pokutový blok neobsahoval např. popis sankcionovaného jednání, resp. jednoznačnou specifikaci toho kterého přestupku, za nějž byla jeho pachateli udělena ta která sankce, nebo by zavdával důvodné pochybnosti o tom, za jaké jednání (přestupek) byla vlastně ve skutečnosti bloková pokuta pachateli uložena. Dopadal-li by popisem skutku na vícero skutkových podstat různých přestupků, musel by si rozhodující orgán o této otázce učinit vlastní úsudek. Nelze totiž akceptovat, aby byl proveden záznam bodů na základě nejednoznačného nebo víceznačného pokutového bloku. Uvedené platí tím spíše, pokud by za tyto 2 rozdílné skutky bylo možno zaznamenat rozdílné bodové hodnoty, nebo by s nimi nebyl spojen záznam žádného bodu, tak jak dovozuje stěžovatel v této věci. Za tohoto skutkového stavu věci je pak správní orgán povinen řádně ztotožnit sankcionované jednání (přestupek) a teprve až po té rozhodnout o vyznačení příslušného počtu bodů do bodového hodnocení řidičů.

pokračování

Právě předestřeným směrem se ubíraly námitky stěžovatele ve správním řízení a následně i navazující správní žalobě. Stěžovatel totiž dovozoval, že pokutový blok není zcela jednoznačný a předestřel k tomu důkazy a argumenty z nichž to dovozuje (text sporného pokutového bloku, text jiných pokutových bloků, navrhol jejich srovnání a argumentoval logickým výkladem sporného textu pokutového bloku, předložil lékařské potvrzení vyvracející možnost naplnění materiální stránky přestupku, za který mu správní orgán prvního stupně vyznačil 3 body do bodového registru řidičů, předložil stanovisko veřejného ochránce práv, poukázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu etc.).

Jak tento soud uvedl již dříve (srov. rozsudek ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As118/2011 - 107) správní orgány, které provádějí záznam bodů, nemohou v řízení o námitkách pokutu zrušit. Nejsou však ani současně povinny provést záznam bodů na základě jakéhokoli podkladu, zvláště pak ne takového, který by zavdával rozumné pochybnosti o tom, za jaký přestupek byla vlastně udělena bloková pokuta.

Právě o takový případ jde v nyní projednávané věci.

Stěžovatel v řízení o námitkách zásadně trval na tom, že mu bloková pokuta nebyla udělena za to, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, ale proto, že u sebe neměl doklad - lékařské potvrzení o „nemožnosti připoutat se bezpečnostními pásy na sedadle motorového vozidla ze zdravotních důvodů“ ze dne 6. 2. 2012 (dále jen „potvrzení“). Současně stěžovatel toto potvrzení předložil správnímu orgánu a tvrdil, že se ani ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu nemohl dopustit správním orgánem dovozovaného porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Zásadně poukazoval na popis skutku, za který byl sankcionován dne 8. 8. 2012 blokovou pokutou - na závěr popisu (a při nedostatku místa na pokutovém bloku) uvedené slovní spojení cit.: „(lék. potvr. nemá)“. Popis sankcionovaného skutku tak minimálně zavdával důvodné pochybnosti o tom, za jaký skutek byla stěžovateli ve skutečnosti udělena bloková pokuta. Zda tomu bylo, jak dovozovaly správní orgány, výhradně za jednání spočívající v tom, že nebyl připoután bezpečnostním pásem. Nebo jak dovozoval stěžovatel ve svých námitkách proti záznamu bodů a ve správní žalobě - za jednání spočívající v tom, že nebyl připoután bezpečnostním pásem (první předpoklad) a současně, že neměl u sebe potvrzení (druhý předpoklad), čímž naplnil skutkovou podstatu jiného přestupku - přestupku dle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích.

Jelikož však žalovaný na stěžovatelem předestřené argumenty nevzal zřetel, domáhal se přezkoumání zákonnosti rozhodnutí žalovaného u krajského soudu. V žalobě pak poukazoval na doložené potvrzení, které vylučuje naplnění materiální stránky přestupku ze dne 8. 8. 2012, za který mu nyní žalovaný zaznamenal 3 body a na nejednoznačnost obsahu pokutového bloku. Dále pak poukazoval pro srovnání na obsahovou odlišnost dřívějších pokutových bloků od bloku ze dne 8. 8. 2012 s tím, že z nich je oproti bloku ze dne 8. 8. 2012 zřejmé, že byly bez dalšího vystaveny výlučně za přestupek spočívající v tom, že stěžovatel nebyl připoután bezpečnostním pásem. Domáhal se v této souvislosti i porovnání správní praxe dopravních policistů, a právního posouzení rozšiřujícího textu v pokutovém bloku z 8. 8. 2012 v kontextu ostatních pokutových bloků stěžovatele z dřívějšího období.

Krajský soud na vznesené žalobní námitky nereagoval a nevyhodnotil je.

Na jedné straně krajský soud - ve světle judikatury kasačního soudu - odmítl jako nesprávný názor žalovaného, že pokud stěžovatel nepředložil dne 8. 8. 2012 při silniční kontrole potvrzení, je na něj třeba hledět tak, že žádné nemá. Tedy jinak vyjádřeno akcentoval závěr stěžovatele, že u něj nutně absentovalo naplnění materiální stránky přestupku - tedy že se dne 8. 8. 2012 nemohl dopustit přestupku dle § 6 odst. 1a zákona o silničním provozu (nepřipoutání bezpečnostním pásem).

Na druhou stranu přes shora konstatovanou absenci materiální stránky deliktu u stěžovatele a bez jakéhokoliv zhodnocení dovětku v popisu skutku v pokutovém bloku ze dne 8. 8. 2012 (*lék. potvr. nemá*), bez výkladu textu pokutového bloku z 8. 8. 2012 (samostatně a ve i ve srovnání s jinými), či jeho „srovnání s obsahem popisu skutku obsaženém v oznámení o uložení pokuty ze dne 9. 8. 2012“ vyslovil, že sporný pokutový blok je spolehlivým podkladem, který svědčí tomu, že pokuta uložená tímto pokutovým blokem byla zcela jednoznačně vystavena za přestupek spočívající v tom, že stěžovatel nebyl dne 8. 8. 2012 při jízdě připoután bezpečnostním pásem. Současně bez dalšího a bližšího vypořádání argumentů a důkazů poukazovaných stěžovatelem v žalobě, krajský soud pouze a prostě konstatoval, že pochybnosti stěžovatele jsou pochybnostmi předstíranými a že z pokutového bloku nevyplývá, že byl pokutován za přestupek dle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích.

Vyslovený právní názor je dílem nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a dílem pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel se v podané žalobě domáhal, aby soud posoudil a vyložil obsah pokutového bloku ze dne 8. 8. 2012, zejména ve vztahu k obsahu jiných pokutových bloků obsažených ve správním spise, jimiž byla stěžovateli již dříve uložena bloková pokuta za skutek - jízdu bez připoutání bezpečnostním pásem a potvrzení. Domáhal se tedy přezkoumání hodnocení důkazů správního řízení a posouzení otázky, zda je po obsahové stránce (oproti právě jiným pokutovým blokům) zcela jednoznačný nebo zda nikoliv. Tato úvaha je a byla zcela zásadní pro posouzení otázky, zda je pokutový blok „jednoznačným a zcela určitým podkladem“ pro posouzení toho, za jaké jednání mu byla pokuta dne 8. 8. 2012 uložena. Zda za nepřipoutání pásem (což mimo jiné vylučuje judikatura) nebo za to, že u sebe při kontrole neměl potvrzení o tom, že nebyl připoután pásem (což není sporné). Podle stěžovatele na tuto otázku nedávalo odpověď ani oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 9. 8. 2012, podle kterého je okolnost, že „nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem“ jen 50% skutkového základu spáchaného přestupku. S předestřenými argumenty a důkazy stěžovatele se však krajský soud nevypořádal přezkoumatelným způsobem. Krajský soud se při svém rozhodování nezabýval ani poukazovanými důkazy - jinými pokutovými bloky, ani obsahovou stránkou sporného pokutového bloku, ani požadavkem stěžovatele o vyložení rozšiřujícího textu obsaženého ve sporném pokutovém bloku. A to přestože otázka jednoznačnosti obsahu pokutového bloku byla elementární k posouzení otázky, za jaké jednání byla stěžovateli ve skutečnosti *de iure* bloková pokuta udělena. Již z tohoto důvodu (nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů) bylo třeba napadený rozsudek krajského soudu zrušit.

pokračování

Krajský soud si současně i protiřečí. Na jedné straně deklaruje nesprávná východiska žalovaného v posouzení doloženého důkazu ve správním řízení (potvrzení) a na druhé straně přejímá závěry, které z tohoto nesprávného právního závěru resp. hodnocení důkazu vycházejí. Nesrozumitelná je pak i proklamace krajského soudu, který bez dalšího a bližšího hodnocení označuje žalobní tvrzení stěžovatele opírající se o jednotlivé důkazy za „předstíraná“. Sám však oproti stěžovateli účastníkům řízení vůbec nepředestřel, které závěry má za předstírané, z čeho (jakých důkazů a úvah) tak dovozuje, ani co si lze pod tímto termínem představit. Zatížil tak svůj rozsudek i nesrozumitelností.

Jelikož Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným, nezabýval se již otázkou vytýkaného nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, tedy otázkou, zda sporný pokutový blok ze dne 8. 8. 2012 deklaruje uložení pokuty za jednání stěžovatele postižitelné podle ust. § 6 odst. 1a zákona o silničním provozu nebo jednání postižitelného podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích. Je tomu tak proto, že by nepřipustně předjímal právní závěr, který v první řadě přísluší vyslovit krajskému soudu

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů proto zrušil kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 2. 2015, č. j. 62 A 95/2013 – 73, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.).

V dalším řízení bude na krajském soudu, aby v mezích vysloveného právního názoru kasačního soudu a v mezích včas uplatněných žalobních bodů posoudil zákonnost rozhodnutí žalovaného. Bude se při tom výslovně zabývat obsahem sporného pokutového bloku a to jak samostatně, tak ve vzájemných souvislostech s dřívějšími pokutovými bloky stěžovatele, jak bylo požadováno stěžovatelem. Nebude-li přes to jednoznačně zřejmý význam rozšiřujícího textu obsaženého na pokutovém bloku ze dne 8. 8. 2012, objasní jej v kontextu popisu skutku obsaženého v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 9. 8. 2012 a předchozích. Bude-li to třeba, doslechne krajský soud k doplňujícímu textu v pokutovém bloku ze dne 8. 8. 2012, jakož i oznámení ze dne 9. 8. 2012 a správní praxi zasahujících policistů služby dopravní policie dne 8. 8. 2012 zasahujícího policistu nstržm. V. L., a až následně uváží, zda pokutový blok deklaruje spáchání přestupku podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu nebo podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích. Teprve po té vydá rozhodnutí, které bude odpovídat zákonu.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud vážil i nezbytnost rozhodnutí o návrhu stěžovatele na vydání předběžného opatření podle ustanovení § 38 odst. 1 s. ř. s. Při této úvaze dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhoduje neprodleně. Po rozhodnutí o tomto mimořádném opravném prostředku je totiž

rozhodnutí o předběžném opatření již nadbytečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, dostupný na www.nssoud.cz). K rozhodnutí o mimořádném opravném prostředku však Nejvyšší správní soud přistoupil bezprostředně.

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2015

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu

pokračování

7 As 41/2015 - 28

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Jaroslavem Hubáčkem v právní věci žalobce: **R. N.**, zastoupený Mgr. Kamilem Fotrem, advokátem se sídlem Náchodská 67, Praha 9, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o opravě chyby v psaní a počtech a jiné zjevné nesprávnosti,

t a k t o :

Ve výroku zkráceného písemného vyhotovení rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. března 2015, č. j. 7 As 41/2015 – 21, který byl bez odůvodnění vyvěšen na úřední desce soudu, a ve výroku písemného vyhotovení rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. března 2015, č. j. 7 As 41/2015 – 23, **se o p r a v u j e** slovo „osudu“ na slovo „soudu“.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší správní soud podle zkráceného písemného vyhotovení rozsudku ze dne 19. března 2015, č. j. 7 As 41/2015 – 21, který byl bez odůvodnění vyvěšen na úřední desce soudu, rozhodl tak, že: „*Rozsudek Krajského osudu v Brně ze dne 5. 2. 2015, č. j. 62 A 95/2013 - 73, se z r u š u j e a v ě c s e v r a c í t o m u t o s o u d u k d a l š í m u ř í z e n í*“.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. března 2015 s takto formulovaným výrokem a s vypracovaným odůvodněním byl posléze pod č. j. 7 As 41/2015 - 23 zaslán i účastníkům řízení a nabyl právní moci dne 20. 4. 2015.

Podle ust. § 54 odst. 4 s. ř. s. předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.

V tomto případě bylo při tvorbě zkráceného písemného vyhotovení rozsudku a úplného písemného vyhotovení shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu v důsledku „chyby v psaní a počtech a jiné zjevné nesprávnosti“ uvedeno ve výročích rozsudku nesprávné slovo „osudu“ namísto správného slova „soudu“.

V této věci jde o posouzení právní otázky, zda pod pojem „chyby v psaní a počtech a jiné zjevné nesprávnosti“ lze podřadit tento případ, kdy Nejvyšší správní soud uvedl ve výročí obou písemných vyhotovení rozsudků stran zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně nesprávné slovo „osudu“ a zda toto slovo lze opravit tímto usnesením na správné slovo „soudu“.

Pro výklad pojmu „chyby v psaní a počtech a jiné zjevné nesprávnosti“ v ust. § 54 odst. 4 s. ř. s. se lze obrátit k judikatuře vztahující se k ust. § 164 o. s. ř., podle které předseda senátu opraví v rozsudku kdykoliv i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti.

Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu, které bylo uveřejněno pod R 37/1969, opravit rozsudek podle § 164 o. s. ř. je možné jen v případech, kde jde o chyby v psaní a počtech a dále o takové chyby, které jsou jako zřejmé nesprávnosti podobného původu jako chyby v psaní a počtech, tj. k nimž došlo jen zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti došlo k vyhlášení nebo vyhotovení rozsudku, a které jsou každému zřejmé; zřejmost takové nesprávnosti vyplývá zejména z porovnání výroku rozsudku s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí.

Nejvyšší správní soud, resp. předseda senátu tohoto soudu má za to, že podle ust. § 54 odst. 4 s. ř. s. a ve světle judikátu R 37/1969, který je použitelný i v soudním řízení správním, je možno provést uvedenou opravu ve výroku již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Při tvorbě zkráceného písemného vyhotovení rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. března 2015, č. j. 7 As 41/2015 – 21, došlo k chybě v psaní a ke zjevné nesprávnosti v jeho výroku, neboť je v něm uvedeno, že se zrušuje tam označený rozsudek Krajského „osudu“ v Brně ze dne 5. 2. 2015, č. j. 62 A 95/2013 - 73, a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení, ačkoliv je ze spisu zřejmé, že se ruší rozsudek Krajského soudu v Brně. Uvedení chybného slovního výrazu „osudu“ namísto správného slova „soudu“ je proto chybou v psaní i jinou zjevnou nesprávností, která má původ v zjevném selhání v mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti došlo k vyhotovení zkráceného písemného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Při tvorbě úplného písemného vyhotovení rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. března 2015, č. j. 7 As 41/2015 – 23, rovněž došlo ke zjevnému selhání v mechanické činnosti osoby, která vyhotovovala tento výrok rozsudku. Je tomu tak proto, že v důsledku přetažení již citované chyby ze zkráceného písemného vyhotovení rozsudku Nejvyššího správního soudu uvedenou osobou, spočívající v nesprávném slovním výrazu „osudu“ namísto správného slova „soudu“, se tak dostala popsána nesprávnost i do úplného vyhotovení citovaného rozsudku, který byl posléze doručen účastníkům řízení. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá z obsahu spisového materiálu.

Z těchto důvodů bylo proto rozhodnuto způsobem uvedeným ve výroku tohoto usnesení a obě zjevné nesprávnosti tak byly opraveny.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 20. května 2015

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu